

„сега въ нея турци ще бждатъ принудени да идатъ да
 „се установятъ въ Ипиръ и Тесалия. Но никой не кара
 „турцитѣ да оставятъ България. Тѣ могатъ твърдѣ добрѣ
 „да си останатъ въ нея, и г. Форстеръ може да бжде на-
 „пълно спокоенъ и сигуренъ, че тѣ нѣма никога да бж-
 „датъ убивани, разграбвани, изнасилвани. Тѣ ще бждатъ
 „третиранни като братия — братия упоени, кога иматъ
 „властта въ ржката си, но които ще бждатъ трезвени
 „щомъ като узнаятъ по единъ рѣшителенъ начинъ, че
 „не сами тѣ ще управляватъ за напрѣдъ страната. Отъ
 „друга страна, защо да се отказва свободата и на Ипиръ
 „и Тесалия, както и на всички други християнски об-
 „ласти въ Турция? Освобождението на всички тия области
 „би било най-практическото разрѣшение на занимаещия
 „ни въпросъ. Г. Форстеръ говори и за арменцитѣ хрис-
 „тияни. Той е правъ и тукъ, той говори твърдѣ добрѣ.
 „И арменцитѣ иматъ тѣй сжщо право да добиятъ своята
 „свобода. Въ всѣки случай, обаче, ако турцитѣ, като
 „не желаятъ да останатъ въ Европа слѣдъ освобожде-
 „нието тукъ на християнитѣ, заминатъ въ Азия, но съ
 „сжщитѣ намѣрения да продължаватъ и тамъ своитѣ
 „свирѣлства и своето упостошително дѣло, толкозъ, то-
 „гава, по-злѣ за тѣхъ; цивилизующиятъ свѣтъ ще знае
 „много добрѣ, какъ да ги вразуми. Г. Форстеръ казва по-
 „нататъкъ, че, понеже турското меншество въ България
 „е въоръжено, имало страхъ да не би автономията на
 „тая областъ да докара една окупация, за да прѣдот-
 „врати злоупотрѣбенията, които би могло да извърши
 „това въоръжено меншество противъ освободенитѣ бъл-
 „гари. Ораторътъ благодари тукъ на г. Форстера за вни-
 „манието, което обръща въ такъвъ случай къмъ българ-
 „ския народъ, който той, г. Форстеръ, обича. Но той може
 „да бжде спокоенъ отъ тая страна. Нѣма нужда отъ оку-